Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

16. dubna 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Dumping — Dovoz některých trubek ze železa nebo oceli — Nařízení (ES) č. 384/96 — Článek 3 odst. 7 — Újma způsobená výrobnímu odvětví — Známé činitele — Příčinná souvislost — Nezohlednění šetření týkajícího se protisoutěžních praktik podniků Společenství působících v dotyčném odvětví — Nařízení (ES) č. 2320/97 — Platnost“

Ve věci C-143/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Finanzgericht Berlín-Brandenburg (Německo) ze dne 18. prosince 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 26. března 2014, v řízení

TMK Europe GmbH

proti

Hauptzollamt Frankfurt (Oder),

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení J.-C. Bonichot (zpravodaj), předseda senátu, A. Arabadžev a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. ledna 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za TMK Europe GmbH N. Meyerem, Rechtsanwalt,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

— za Radu Evropské unie B. Driessenem, jako zmocněncem, ve spolupráci s R. Bierwagenem, Rechtsanwalt,

— za Evropskou komisi T. Maxian Ruschem a R. Sauerem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká platnosti nařízení Rady (ES) č. 2320/97 ze dne 17. listopadu 1997 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli pocházejících z Maďarska, Polska, Ruska, České republiky, Rumunska a Slovenské republiky, zrušení nařízení (EHS) č. 1189/93 a o zastavení řízení týkajícího se těchto dovozů z Chorvatské republiky (Úř. věst. L 322, s. 1; Zvl. vyd. 11/26, s. 329).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi TMK Europe GmbH (dále jen „TMK Europe“) a Hauptzollamt Frankfurt (Oder) (hlavní celní úřad ve Frankfurtu nad Odrou, dále jen „Hauptzollamt“) ve věci antidumpingového cla, které měla TMK Europe na základě nařízení č. 2320/97 zaplatit z dovozů uskutečněných v letech 2001 až 2003.

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 384/96

3 Nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1), bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, a oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22). S ohledem na datum přijetí nařízení č. 2320/97, jehož legalita je zpochybněna před předkládajícím soudem, však musí být spor zkoumán na základě nařízení č. 384/96 (dále jen „základní nařízení“).

4 Článek 1 odst. 1 základního nařízení stanovil:

„Antidumpingové clo může být uloženo na každý [dumpingový] výrobek, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství působí újmu.“

5 Článek 3 odst. 1, 2 a 5 až 7 základního nařízení, nadepsaný „Zjišťování újmy“, uváděl:

„1. Není-li stanoveno jinak, rozumí se pro účely tohoto nařízení výrazem ‚újma‘ podstatná újma výrobnímu odvětví Společenství, její hrozba nebo závažné zpoždění při zavádění některého výrobního odvětví Společenství a vykládá se podle tohoto článku.

2. Zjištění újmy je založeno na skutečných důkazech a zahrnuje objektivní přezkum jak

a) objemu dumpingových dovozů a jejich účinku na ceny obdobných výrobků na trhu Společenství, tak

b) následného vlivu těchto dovozů na výrobní odvětví Společenství.

[...]

5. Přezkum účinků dumpingových dovozů na dotčené výrobní odvětví Společenství zahrnuje posouzení všech relevantních hospodářských činitelů a ukazatelů, které ovlivňují stav daného výrobního odvětví, včetně skutečnosti, že výrobní odvětví dosud nepřekonalo účinky dřívějšího dumpingu nebo subvencování, rozsah skutečného dumpingového rozpětí, skutečného a možného poklesu prodejů, zisku, výroby, podílu na trhu, produktivity, návratnosti investic a vytížení kapacit; činitelů, které

ovlivňují vývoj cen ve Společenství; skutečných a možných nepříznivých účinků na pohyb peněžních prostředků, stav zásob, zaměstnanost, mzdy, hospodářský růst, schopnost opatřit si kapitál nebo investice a v případě zemědělství také, zda došlo ke zvýšení nákladů vládních podpůrných programů. Tento výčet [opatřit si kapitál nebo investice. Tento výčet] není vyčerpávající a žádné z těchto kritérií není nezbytně rozhodující.

6. Ze všech relevantních důkazů předložených podle odstavce 2 musí vyplývat, že dumpingové dovozy působí újmu ve smyslu tohoto nařízení. K tomu zejména patří důkaz o tom, že objem a/nebo cena zjištěné podle odstavce 3 mají na výrobní odvětví Společenství nepříznivé účinky ve smyslu odstavce 5 a že tyto účinky dosahují takových rozměrů, že mohou být označeny jako závažné.

7. Jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána podle odstavce 6 dumpingovým dovozům. V této souvislosti je možno vzít v úvahu následující činitele: objem a ceny dovozů, které nebyly prodávány za dumpingové ceny, snížení poptávky nebo změny struktury spotřeby, restriktivní obchodní praktiky výrobců ve třetích zemích a ve Společenství a hospodářskou soutěž mezi nimi, rozvoj technologie, vývozní výkonnost a produktivitu výrobního odvětví Společenství.“

Nařízení č. 2320/97

6 Podle čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2320/97 bylo konečné antidumpingové clo uloženo mimo jiné z dovozu bezešvých trubek, které spadají pod kód 7304 31 99 kombinované nomenklatury, jež je uvedena v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02, s. 382), a pocházejí mimo jiné z Ruska. Odstavec 2 téhož článku stanovil sazbu konečného antidumpingového cla z těchto dovozů na 26,8 %.

Nařízení (ES) č. 1322/2004

7 Nařízení Rady (ES) č. 1322/2004 ze dne 16. července 2004, kterým se mění nařízení (ES) č. 2320/97 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa a nelegované oceli, pocházejících mimo jiné z Ruska a Rumunska (Úř. věst. L 246, s. 10), obsahuje mimo jiné následující body odůvodnění:

„[...]

(9) V rozhodnutí Komise 2003/382/ES [ze dne 8. prosince 1999 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES (Věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. L 140, s. 1)] (dále jen ‚rozhodnutí o hospodářské soutěži‘) byla několika výrobcům ze Společenství uložena pokuta za účast na dvou případech porušení ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES.

(10) Po přijetí rozhodnutí o hospodářské soutěži se původně mělo za to, že možná souvislost s nařízením (ES) č. 2320/97, pokud by nějaká existovala, si nevyžaduje opětovné posouzení závěrů uvedeného nařízení. Ovšem po zveřejnění rozhodnutí o hospodářské soutěži upozornil jeden ze zúčastněných subjektů na problematiku možného vlivu jednání v rozporu s pravidly hospodářské soutěže na platná antidumpingová opatření a poskytl další informace ohledně závěrů o újmě a příčinných souvislostech z nařízení (ES) č. 2320/97. Toto nařízení má za cíl posoudit, zda z rozhodnutí o hospodářské soutěži plynou důsledky pro antidumpingová opatření platná v současnosti.

[...]

(19) Vzhledem k tomu, že výrobky, zúčastněné společnosti a časová období obou řízení se překrývají jen z části, dospělo se k závěru, že důsledek tohoto jednání v rozporu s pravidly hospodářské soutěže ovlivnil antidumpingové šetření, z něhož vycházejí konečná cla uložená v roce 1997, v omezené míře. Při vyloučení údajů od společností, u nichž se zjistilo, že porušily čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES, se navíc zdá, že výsledky jsou nadále srovnatelné s výsledky, k nimž se dospělo na základě údajů od všech deseti spolupracujících výrobců ve Společenství, včetně těch, kteří se účastnili výše uvedeného jednání v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, tedy že k dumpingu působícímu újmu by docházelo i tak. Proto je velmi nepravděpodobné, že jednání v rozporu s pravidly hospodářské soutěže na straně zmíněných výrobců ve Společenství mělo podstatný vliv na původní závěry antidumpingového šetření. Nelze však s jistotou potvrdit, že za nepřítomnosti uvedeného jednání v rozporu s hospodářskou soutěží by celkové podmínky na trhu byly stejné.

(20) S ohledem na výše uvedené se považuje za vhodné, aby se nadále nepoužívalo nařízení (ES) č. 2320/97. Tento krok je v souladu se zásadami řádné správy a dobré správní praxe. [...]“

8 Článek 1 nařízení č. 1322/2004 změnil nařízení č. 2320/97 tak, že do něj doplnil článek 8, který uvádí, že „[č]lánky 1, 2 a 3 se nepoužijí ode dne 21. července 2004“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

9 TMK Europe dovážela v letech 2001 až 2003 trubky pocházející z Ruska. Hauptzollamt měl za to, že tyto dovozy spadají do působnosti nařízení č. 2320/97, a požádal TMK Europe, aby zaplatila mimo jiné antidumpingové clo ve výši 375 178,13 eura.

10 TMK Europe před Hauptzollamt dne 18. listopadu 2003 zpochybnila, že tato cla dluží, a zpočátku tvrdila, že dovezené trubky nespadají do působnosti tohoto nařízení.

11 Po zveřejnění nařízení č. 1322/2004, jež pozastavilo uplatňování nařízení č. 2320/97 od 21. července 2004 z důvodu rozhodnutí o hospodářské soutěži, kterým byly některým výrobcům ve Společenství působícím v dotyčném odvětví činnosti uloženy sankce, podala TMK Europe k Hauptzollamt novou žádost o vrácení antidumpingového cla, ve které se dovolávala protiprávnosti nařízení č. 2320/97.

12 Vzhledem k tomu, že stížnosti TMK Europe byly dne 29. října 2010 zamítnuty, podala k Finanzgericht Berlin-Brandenburg (finanční soud pro Berlín a Braniborsko) žalobu na vrácení dotčeného antidumpingového cla a zopakovala své dva důvody, z nichž první vychází z toho, že dovezené trubky nespadají do působnosti nařízení č. 2320/97, a druhý vychází z protiprávnosti tohoto nařízení.

13 Předkládající soud má za to, že i když prvnímu žalobnímu důvodu nelze vyhovět, přetrvávají naproti tomu pochybnosti o odpovědi na druhý žalobní důvod.

14 Ačkoli se předkládající soud přiklání k názoru, že nařízení č. 2320/97 je platné, není schopen s jistotou určit, zda by důvody, které vedly Radu Evropské unie k tomu, aby v nařízení č. 1322/2004 rozhodla, že články 1 až 3 nařízení č. 2320/97 se od 21. července 2004 nepoužijí, měly se zpětnou účinností ovlivnit rovněž platnost posledně uvedeného nařízení.

15 Podle předkládajícího soudu vyvstává otázka, zda měla Rada při přijetí nařízení č. 2320/97 dne 17. listopadu 1997 zohlednit šetření, které Evropská komise zahájila od 25. listopadu 1994 a které se týkalo možné existence praktik odporujících hospodářské soutěži ve výrobním odvětví Společenství. Podle čl. 3 odst. 7 první věty základního nařízení se totiž rovněž zkoumají jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána dumpingovým dovozům.

16 Za těchto podmínek se Finanzgericht Berlin-Brandenburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je nařízení (ES) č. 2320/97 [...] neplatné, jelikož [Rada] připustila existenci újmy v rozporu s podmínkami požadovanými v souvislosti se zjištěním újmy v čl. 3 odst. 7 [základního] nařízení, aniž vzala v tomto ohledu v úvahu, že Komise přijala zejména na základě čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] [...],rozhodnutí ze dne 25. listopadu 1994 (věc IV/35.304), které nebylo zveřejněno a kterým bylo zahájeno šetření týkající se možné existence praktik odporujících hospodářské soutěži v odvětví dutých profilů z nelegované oceli, které jsou pravděpodobně v rozporu s článkem 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3) a článkem 81 ES?“

K předběžné otázce

K přípustnosti námitky protiprávnosti vznesené před vnitrostátním soudem

17 Italská vláda a Komise tvrdí, že platnost nařízení č. 2320/97 již nemohla být zpochybněna prostřednictvím námitky vznesené před předkládajícím soudem, jelikož žalobkyně v původním řízení toto nařízení nenapadla ve lhůtě stanovené v článku 230 ES, který byl tehdy v platnosti.

18 V tomto ohledu je třeba připomenout, že obecná zásada, jejímž cílem je zaručit, aby každá osoba měla možnost napadnout akt Společenství, jenž je základem rozhodnutí v její neprospěch, nijak nebrání tomu, aby se nařízení stalo konečným vůči jednotlivci, ve vztahu ke kterému je třeba jej považovat za individuální rozhodnutí a který mohl bez jakékoliv pochybnosti požadovat jeho zrušení na základě článku 230 ES, což tomuto jednotlivci brání namítat před vnitrostátním soudem protiprávnost tohoto nařízení. Takový závěr se vztahuje na nařízení ukládající antidumpingová cla z důvodu jejich dvojí povahy coby aktů normativní povahy a aktů, které se mohou bezprostředně a osobně dotýkat určitých hospodářských subjektů (rozsudek Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 37 a citovaná judikatura).

19 Nařízení ukládající antidumpingové clo – ačkoliv mají ze své povahy a působnosti normativní charakter – se totiž mohou bezprostředně a osobně dotýkat těch výrobců a vývozců dotčeného výrobku, kterým jsou přičítány dumpingové praktiky na základě údajů pocházejících z jejich obchodní činnosti. Obecně tomu tak je v případě výrobních a vyvážejících podniků, které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech Komise a Rady nebo byly dotčeny přípravnými šetřeními (viz rozsudky Allied Corporation a další v. Komise, 239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, body 11 a 12; Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, bod 21, a Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 30).

20 Stejně tomu je v případě těch dovozců dotyčného výrobku, jejichž ceny dalších prodejů byly vzaty v úvahu pro výpočet vývozních cen, a kteří jsou tedy dotčeni závěry ohledně existence dumpingové praktiky (viz rozsudky Nashua Corporation a další v. Komise a Rada, C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115, bod 15; Gestetner Holdings v. Rada a Komise, C-156/87, EU:C:1990:116, bod 18, a Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 31).

21 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že dovozci ve spojení s vývozci ze třetích zemí, jejichž výrobky jsou zatíženy antidumpingovým clem, mohou napadnout nařízení zavádějící uvedená cla, a to zejména v případě, kdy byla vývozní cena vypočtena na základě cen dalšího prodeje na trhu Společenství uplatňovaných těmito dovozci, a v případě, kdy bylo vlastní antidumpingové clo vypočteno na základě těchto cen dalšího prodeje (v tomto smyslu viz rozsudky Neotype Techmashexport v. Komise a Rada, C-305/86, EU:C:1990:295, body 19 a 20, a Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 32).

22 Kromě toho skutečnost, že některým kategoriím hospodářských subjektů je přiznáno právo podat žalobu na neplatnost antidumpingového nařízení, nemůže bránit tomu, aby jiné subjekty mohly být rovněž osobně dotčeny takovým nařízením z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní a které je charakterizují ve vztahu k ostatním osobám (viz rozsudky Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, bod 16, a Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 33).

23 Ve věci v původním řízení však nebylo prokázáno, že na TMK Europe lze nahlížet tak, že patří do jedné z kategorií hospodářských subjektů, které jsou uvedeny výše.

24 Nejprve je nesporné, že společnost TMK Europe ani společnost Sinara Handel GmbH (dále jen „Sinara“), jejíž je TMK Europe právní nástupkyní, nejsou v nařízení č. 2320/97 identifikovány jako vyvážející podniky. Nejsou zřejmě ani dovážejícími podniky, které byly dotčeny přípravnými šetřeními pro toto nařízení.

25 Dále je třeba uvést, že i když byla Sinara součástí skupiny ruských vyvážejících podniků, která se účastnila antidumpingového řízení, ze spisu předloženého Soudnímu dvoru nevyplývá, že vývozní cena stanovená k určení antidumpingového cla byla vypočtena na základě cen dalšího prodeje na trhu Společenství uplatňovaných tímto dovozcem ani že samotné antidumpingové clo bylo vypočítáno na základě těchto cen dalšího prodeje.

26 Konečně Komise, která zpochybnila přípustnost námitky protiprávnosti vznesené před vnitrostátním soudem, musí předložit důkazy o této nepřípustnosti. Argumenty, které Komise v tomto ohledu uplatnila, však neumožňují prokázat, že by Sinara byla dostatečně propojena s ruskými vyvážejícími podniky nebo že by její situace byla natolik zvláštní, že by ji vymezovala ve vztahu ke všem ostatním hospodářským subjektům tak, aby bylo možné tento podnik považovat za bezprostředně a osobně dotčený ve smyslu článku 230 ES, a to během lhůty stanovené v tomto článku k podání návrhu na zrušení nařízení č. 2320/97, jež bylo přijato 17. listopadu 1997.

27 Za těchto podmínek a i za předpokladu, že by veškerá práva a povinnosti společnosti Sinara byly převedeny na společnost TMK Europe, nelze pouze na základě poznatků k posouzení předložených Soudnímu dvoru považovat za prokázané, že TMK Europe mohla bezpochyby navrhnout zrušení nařízení č. 2320/97 v rozsahu, v němž stanoví antidumpingové clo z dovozu bezešvých trubek pocházejících z Ruska.

28 Takové posouzení situace dovážejícího podniku z hlediska nařízení č. 2320/97 nelze zpochybnit okolností, že vyvážející podniky nespolupracovaly na antidumpingovém řízení ani okolností uplatněnou italskou vládou, že TMK Europe mohla napadnout odůvodnění nařízení č. 1322/2004.

29 Z výše uvedeného vyplývá, že TMK Europe mohla vznést námitku protiprávnosti nařízení č. 2320/97 před předkládajícím soudem, který tedy nebyl vázán konečnou povahou antidumpingového cla, které toto nařízení uložilo.

30 Soudnímu dvoru proto přísluší odpovědět na otázku předkládajícího soudu.

K platnosti nařízení č. 2320/97

31 Předkládající soud si klade otázku, zda Rada tím, že nezohlednila řízení, které Komise zahájila od 25. listopadu 1994 za účelem prokázání možné existence praktik odporujících hospodářské soutěži ve výrobním odvětví Společenství, nedodržela při přijetí nařízení č. 2320/97 dne 17. listopadu 1997 požadavky základního nařízení.

32 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 3 odst. 5 základního nařízení stanoví, že přezkum účinků dumpingových dovozů na dotčené výrobní odvětví Společenství zahrnuje posouzení všech relevantních hospodářských činitelů a ukazatelů, které ovlivňují stav daného výrobního odvětví. Toto ustanovení obsahuje výčet různých činitelů, které lze zohlednit, a upřesňuje, že tento výčet není vyčerpávající a žádné z těchto kritérií není nezbytně rozhodující (viz rozsudek Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 20 a citovaná judikatura).

33 Článek 3 odst. 7 základního nařízení stanoví, že se zkoumají jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána dumpingovým dovozům podle odstavce 6 tohoto článku, kterýžto upřesňuje, že ze všech předložených relevantních důkazů musí vyplývat, že dumpingové dovozy působí podstatnou újmu výrobnímu odvětví Společenství (v tomto smyslu viz rozsudek Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 21 a citovaná judikatura).

34 Podle ustálené judikatury platí, že zjištění existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství předpokládá posouzení složitých hospodářských situací, takže soudní přezkum takového posouzení musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda byla skutková zjištění věcně správná a zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zneužití pravomoci. Tak je tomu zejména v případě určení činitelů, které způsobují újmu výrobnímu odvětví Společenství, v rámci antidumpingového šetření (viz rozsudek Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 22 a citovaná judikatura).

35 Při zjišťování újmy mají orgány Evropské unie povinnost zkoumat, zda je újma, kterou hodlají zohlednit, skutečně důsledkem dumpingových dovozů, a ponechat stranou jakoukoli újmu plynoucí z jiných činitelů, zejména pak z vlastního jednání výrobců ve Společenství (viz rozsudek Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 23 a citovaná judikatura).

36 Unijním orgánům proto přísluší ověřit, zda účinky těchto jiných činitelů nemohly přerušit příčinnou souvislost mezi dotčenými dovozy a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství. Přísluší jim rovněž ověřit, že újma přičitatelná těmto jiným činitelům není zohledněná při zjišťování újmy ve smyslu čl. 3 odst. 7 základního nařízení, a že uložené antidumpingové clo v důsledku toho nepřekračuje to, co je nezbytné k odstranění újmy způsobené dumpingovými dovozy (viz rozsudek Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 24 a citovaná judikatura).

37 Pokud však unijní orgány zjistí, že navzdory takovým činitelům je na základě čl. 3 odst. 1 základního nařízení újma způsobená dumpingovými dovozy podstatná, příčinná souvislost mezi těmito dovozy a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství může být v důsledku toho stanovena (viz rozsudek Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 25 a citovaná judikatura).

38 Pokud jde o věc v původním řízení, je třeba konstatovat, že jak vyplývá z bodů odůvodnění nařízení č. 1322/2004 i z odůvodnění rozhodnutí o hospodářské soutěži, dne 25. listopadu 1994 bylo na základě rozhodnutí Komise zahájeno šetření za účelem prokázání možné existence protisoutěžního jednání mezi podniky působícími na trhu Společenství s bezešvými trubkami z oceli. Je rovněž nesporné, že toto šetření umožnilo Komisi zahájit řízení podle článku 81 ES až 20. ledna 1999, a to oznámením námitek dotyčným podnikům.

39 Dne 17. listopadu 1997, kdy bylo přijato nařízení č. 2320/97, tak nebylo rozhodnutí o hospodářské soutěži ještě přijato. Samotné toto rozhodnutí proto nelze považovat za „známého činitele“ ve smyslu čl. 3 odst. 7 základního nařízení, kterého měla Rada při zjišťování újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství zohlednit za účelem odůvodnění takového antidumpingového opatření, jaké vyplývá z nařízení č. 2320/97.

40 Pokud jde o šetření, o kterém Komise rozhodla dne 25. listopadu 1994, je třeba konstatovat, že jeho čistě přípravná povaha brání tomu, aby protisoutěžní jednání, kterého se týkalo, mohlo být přinejmenším do ukončení tohoto šetření považováno za prokázané a způsobující újmu výrobnímu odvětví Společenství.

41 Jak bylo uvedeno v bodě 35 tohoto rozsudku, je pravda, že unijní orgány mají povinnost zkoumat, zda je újma, kterou hodlají zohlednit při přijetí antidumpingového opatření, skutečně důsledkem dumpingových dovozů, a ponechat stranou jakoukoli újmu plynoucí z jiných činitelů, zejména pak z vlastního jednání výrobců ve Společenství. TMK Europe, která se dovolává této povinnosti, v podstatě uvádí, že vzhledem k tomu, že jeden z těchto orgánů věděl o šetření, jehož výsledek mohl prokázat, že vlastní jednání výrobců ve Společenství mohlo alespoň částečně přispět k újmě způsobené výrobnímu odvětví Společenství, uvedené orgány nezohlednily v antidumpingovém řízení „řádně a správně“ zjištěnou újmu.

42 Je třeba nicméně připomenout, že účastníkům řízení, kteří se dovolávají protiprávnosti antidumpingového nařízení, každopádně přísluší předložit důkazy o tom, že jiné činitele než ty, které souvisí s dovozy, mohly mít takový význam, že mohly zpochybnit existenci příčinné souvislosti mezi újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství a dumpingovými dovozy (v tomto smyslu viz rozsudek Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, bod 28 a citovaná judikatura).

43 TMK Europe však takové důkazy nepředložila, když se pouze dovolávala toho, že okolnost, že Komise zahájila šetření, které vedlo k přijetí rozhodnutí o hospodářské soutěži, musí mít nutně vliv na antidumpingové šetření, ani když tvrdila, že pouhá skutečnost, že výsledek prvního z těchto šetření nakonec vedl Radu k pozastavení uplatňování nařízení č. 2320/97, postačuje k uznání toho, že toto šetření mohlo ovlivnit antidumpingové šetření.

44 Z toho vyplývá, že TMK Europe nedoložila, že jiné činitele než ty, které souvisí s dovozy, mohly mít takový význam, že mohly zpochybnit existenci příčinné souvislosti mezi újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství a dumpingovými dovozy.

45 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že přezkum položené otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost nařízení č. 2320/97.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

Přezkum položené otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost nařízení Rady (ES) č. 2320/97 ze dne 17. listopadu 1997 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli

pocházejících z Maďarska, Polska, Ruska, České republiky, Rumunska a Slovenské republiky, zrušení nařízení (EHS) č. 1189/93 a o zastavení řízení týkajícího se těchto dovozů z Chorvatské republiky.

Podpisy.